

Ja õhtul tuli Jeesus nende kaheteistkümnega. Kui nad lauas istusid ja sõid, ütles Jeesus: „Tõesti, ma ütlen teile, üks teie seast, kes on minuga koos söömas, annab mu ära.“ Nad jäid nukraks ja hakkasid üksteise järel talle ütleva: „Ega ometi mina?“ Aga Jeesus ütles neile: „Üks teist kaheteistkümnest, kes sööb minuga samast kausist. Jah, Inimese Poeg läheb küll ära, nii nagu temast on kirjutatud, aga häda sellele inimesele, kes Inimese Poja ära annab! Sellele inimesele oleks parem, kui ta poleks sündinud.“

Ja kui nad sõid, võttis Jeesus leiva, õnnistas, murdis ja andis neile ning ütles: „Võtke! See on minu ihu.“ Ja ta võttis karika, tänas ja andis selle neile, ja nad kõik jõid sellest. Ja ta ütles neile: „See on minu lepinguveri, mis valatakse paljude eest. Tõesti, ma ütlen teile, mina ei joo enam viinapuu viljast kuni selle päevani, mil ma joon uut Jumala riigis.“

Ja kui nad olid laulnud kiituslaulu, läksid nad välja Õlimäele. Ja Jeesus ütles neile: „Teie kõik taganete minust, sest kirjutatud on: Ma löön karjast, ja lambad pillutatakse laiali. Kuid pärast minu ülesäratamist lähen ma teie eele Galileasse.“

(Markuse 14,17–28)

Armsad sõbrad!

Kui istume piduliku laua taha, siis võib see olla sellepärast, et me oleme midagi saavutanud, midagi hästi ära teinud, ja nüüd võime pidutseda nii öeldes autasuks; või, see võib olla pidusöök, mis peab meile jõudu andma, et me saaksime hakkama millegagi, mis on alles tulemas. Juudi Paasa pidusöök, mida asus sööma Jeesus oma jüngritega, oli küll ammu olnud sündmuse mälestus, aga oma olemuses tegi seda sündmust ikka ja jälle aktuaalseks — see oli Paasatalle söömine, mis pidi pühale rahvale andma jõudu teekonnaks Egiptuse orjusest Töötatud maale. Ja just niisuguseks jõuduandvaks sündmuseks oli see paasasöömine Jeesusele ja tema jüngritele — temale teekonnaks läbi kannatuse ja surma ülestõusmiseni, nende teekonnaks läbi ebakindla aja kuni kristliku kiriku sündimiseni.

Kui siis kristlased — mäletades Viimset õhtusöömaega — hakkasid tähistama oma Issanda õhtusöömaega, oma leiva ja veini armulauda, hakkas see liturgiline pidusöök neile samamoodi jõudu andma. Armulaud ei ole mingi autasu, mille saaksime selle eest, et me oleksime hästi kristlikult käitunud, vaid ikka ja jälle uuendatud kohtumine, millest saame jõudu minna läbi maailma kui kristlased.

Ent mida see tähendab niisugusel ajal, mil me ei või kohtuda, et omavahel jagaksime leiba ja — nagu tookord jüngrid — jooksime kõik ühest karikast? Kust me võime ammutada oma jõudu?

Kindlasti me kannatame, et meil seda pole, aga see on ainult mõne nädala kannatus. Mõned meie eelkäijad Kristuses keeldude ja tagakiusamiste aegadel olid täiesti lahus kristlaste osadusest ja armulauast palju pikemaks ajaks, ilma võimaluseta teineteisele kirjutada, ilma uudisteta, kuidas — ja kas üldse — teised elavad. Ja siiski nad kannatasid välja ja Jumal ei öelnud nendest ära.

Armulaua sakrament meile annab jõudu meie maiseks teekonnaks — aga sellega, et see meis uuendab lunastust, mis meile on antud ja mida meilt keegi ei saa ära võtta. See otsustav jõu allikas on meil ikka — me elame maailmas, kuhu on tulnud Kristus. Tema tulek oli jõuduandvaks armulauaks kogu inimkonnale kuni päevade lõpuni. Kristuse maailmas me ei pea ootama, kuni Jumal meid aitab — Tema juba on meid aidanud! Kindlasti, Tema meid nüüdki ikka ja jälle toetab, aga oma otsustava abi Ta meile juba andis. Kannatagu me kui palju tahes — meil on Tema jõud, et saaksime hakkama iga üleskutsega, mille see maailm meile esitab.

Jah, nii olgu.

Milan Horak, 9. aprillil 2020